

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN
PE JUMĂTATE AN
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA: WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33.
PENTRU SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14,6)

Filemon.

Epistola lui Pavel către Filemon nu e o epistolă de învățatură, ca altele din epistolele sale, ci o epistolă insoțitoare, care o dădu el lui Onesimu către stăpânul său Filemon. Cam așa, precum dăm noi copiilor noștri scrieri de desvinuire către învățătorii lor, dacă din oarecare cauză au negrijit oarele de învățământ. Noi socotim la aceasta, că ei însăși nu ar fi în stare, a da un raport neatacabil pentru rămânerea lor, de altă parte servește spre încurajarea lor, dacă ei în epistolă pre alții, care sunt mai nalți ca ei, tata sau mama pot lăsa să vorbească în locul lor. Cu alte cuvinte: ei sunt prin epistolă scutiți de imputări, înduioială sau doară și pedeapsă.

În general nici nu să știe ce să se facă în serviciile noastre dumnezeiești cu epistola către Filemon. Ea este multora ca o epistolă prea speciel (numai pentru unul) cuprinsă, pentru o deosebită ocaziune croită. Eu nu mi aduc aminte, ca în toți anii apariției mele către poporul lui Dumnezeu să fiu participat vreunei predică sau oară biblică, în care o parte sau toate 25 versuri să fie fost obiectul de învățatură. Și așa ca mine o pot mulți, ba cei mai mulți păți. Și aici ne întrebăm cu dreptul: La ce

stă acest capitol ca parte de sine stătătoare în al optsprezecelea loc a cărților noului Testament? Chiar și la rugăciunea familiară numai atunci se va lua cu ocaziunea, când după cetera sistematică vine rândul la el.

Și totuși ne deschide acest capitol o privire în inima marelui apostol ca abea altul. Aici să arată apostolul credinței odată întreg și neînvaluit, ca apostolul „iubirei”. Aici ilustrează el în mod preotic celalalt „capitol a înălțimii” 1 Corint. 13, cântarea cea înaltă a iubirei. Aceste două capitole să țin de oaltă. În 1 Cor. 13 ne arată el ideilele — aici în Filemon dovada practică.

Lui Filemon „iubitul”, și Apfieii, celei „iubită”! Doară a aflat iubirea apostolului către frații în Domnul și mai demni de iubit, decât să țină în general, deoarece Onesimu ca sclav avea desigur cauză, a cunoaște aceasta iubire a stăpânului său ca o pedepsitoare, așa că el fugi, ca să se retragă de aceea. Dară când acest „serv netrebnic” (v. 11) fugi la apostolul Pavel în robia iubirei, apoi ca un sclav rescumpărat și eliberat alui Iisus Christos și era învoit, a se întoarce la stăpânul său cel aspru, atunci auzise apostolul din el multe despre iubirea și credința (v. 5), care o avea Filemon către Domnul Iisus și către toți sfinții. Lui Onesimu să deschise după pocăința sa gura și inima către Pavel, așa că nu știa

deajuns vorbi despre bunătatea, iubirea și credința stăpânului său. Cum, oare s'a schimbat Filemon dintr'odată? Nici de cum! Nu, ci Onosimu văzu acuma purtarea domnului său, de care el mai înainte se temu ca de asprime și cruzime, în lumina nevrădniciei sale proprii. Evangelia a pătruns în inima sa și a împins toate la locul potrivit și lui i-a dat privire potrivită pentru relațiunea sa către domnul său credincios și desigur drept.

Oare nu este aceasta un tablou prețios pentru lucrarea pocăinței adevărată care totdeauna pășește la iveală?

Oare nu e starea omului nepocăit asemenea aceleia alui Onesimu? El fuge de Domnul ce se pare a fi atât de aspru, de Dumnezeu nostru. Cel puțin socotea el, că o poate. Dară el fuge altundeva în lațul lui! Dacă el, ca să nu-l mai întimpine, încunjură bisericile pompoase, capelele cele comode și alte „câsi alui Dumnezeu“, doară ajunge în vr'on cort simplu și-l întimpină acolo! Onosimu îl află în închisoarea lui Pavel. Sau doară el 'i se opune cu sănătatea și îl află în boala sa. Sau că el să laudă contra lui în „libertatea“ sa și îl află ca „robul păcatului“ în celula cea strimțată a unei închisoare! Sau încă altcum și altundeva! Multilaterale și felurite sunt căile așa unor suflete de Onesimi.

Dară lucrul principal este, ca cel nepocăit să *întimpine Acela* odată și oare undeva în *viață*, de care voia să fugă.

Și acuma o pățește el ca antitipul său, ca Onesimu. Domnul îi deschide inima, o golește de păcat și amărăciune; o umple cu Char, pace și iertarea păcatelor, cu credință și încredere, cu bucuria vieții, și acuma să schimbe cu inima și ochii: el vede iubirea, care l-a căutat și purtat, „mila cea preîntimpinatoare și pre-gătitoare“, care și în conducerile aspre și amare ale vieți numai inima voia s'o ajungă:

„Ach, că așa târziu te-am cunoscut,
Tu iubire preamărită!“

Da, ce minunat, că toate trebuiau să vină după programul iubirii Dumnezeului său! Așa o auzim noi din nou și din nou din mărturisirea multora, care s'au întors din lume și păcat către Dumnezeul lor.

Din Wge.

Instruarea tinerimei.

(Sfârșitul.)

A treia recerință a unei instruiri binecuvântată este învățătura cu scop știut.

Pavel îndrumază la aceasta, când scrie lui Timoteu în privința Scripturii: „Ea te poate învăța spre fericire prin credința în Christos Iisus.“

Fericire, fericire, fericire! e strigătul, dorința fiecărei, și a tinerului inimă. Sufletul omenesc asemăună unei coarde plesnită, aceea lănceșeste după fericire. În pieptul fiecărui om mușgește asemenea unui isvor ascuns dorința după fericire. Eu stăteam lângă patul unui bărbat bolnav, ostănit, rătăcit. Înduoiala și disperarea i-au răpit toată fericirea, toată bucuria vieții. Moartea să păru a se apropia zilnic mai mult de el. Viața lui zăcea napoia lui ca o mare neguroasă, vecinicia zăcea naintea lui ca un adânc prăpăstos. Nespuse de întristat — ach, eu nu pot uita privirea acestui bărbat —, nespuse de întristat privea el la mine, când spuse cuvintele: „Eu ași dori să deviu fericit!“ Aceea era, ce pre acel Eunuch negru pe trăsura sa îl făcu să cerce scriptura; aceea era, care aduse pre sutașul roman în camera sa pe genunchi; aceea era, ce mișca ziua și noaptea pre o Lidia; aceea era, ce pre mai marele închisorei în Filipi îl zgudui între păreții închisorei clătănânde — dorința cea veche, întrebarea cea arzătoare: „Cum voi ajunge fericit?“

Din fiecare ochiu flăcărând cu neliniște, din fiecare suflet sfâșiat de multe feluri de dureri, din fiecare inimă apăsată, din cântările cele dureroase, din neîndestularea celor boțgați, din dorințele lăncezinde ale să-

racilor, din plângerile celor muribunzi, ba, chiar și din privirile strălucitoare ale copiilor nostri sună știut sau neștiut aceea una dorință, una cerere: „Numai fericit, numai fericit!”

Este totuși fericirea bunul cel mai mare, mai de dorit. Fericirea este pace cu Dumnezeu, iertarea păcatelor, siguranța vieții vecinică, scăpare de robia păcatului, curățenia inimii, moștenirea cerului, privire în lumea luminei.

Aceste zile stăteam eu în odaia de pod a unei soră bătrână. În urma ei o viață plină de osteneală, scădintă, năcaz. Înaintea ei o biată față năucă, care trebuia grijită, purtată și ocrotită ca un copil. Desigur o cercare grea! Dară aici nu era glas de plângere, eu era privire tristă, nu era murmur. Toate laudă, mulțămită, închinăciune. Numai rugăciune, dorința: Doamne, ia copila mai nainte la odihnă, ca să nu rămână singură în lumea întunecoasă și apoi lasă ca și mama să sboare din odaia de pod la sala tronului, din sărăcia pământului la bogăția cerului, din împrejurimea neglijuită în societatea ingerilor? În toată sărăcia a fi bogat în Dumnezeuul său, în toată strimtorarea a fi mângăiat cu iubirea lui Christos, în toată intristarea a fi recreat cu cuvântul lui Dumnezeu, aceea va să zică a gusta deja aici fericirea.

Fericire este singur în Iisus. Cine pe oarecare bun pământesc, pe posesederea pământului întemeiază fericirea sa, zidește pe temeiul înșelător, de-oarece cele pământesti dispar, trec. Iar cine pe Iisus întemeiază fericirea sa, zidește pe temeiul vecinicieii, pentru că Iisus rămâne în veci. În El este fericire rămânătoare, deplină. În el este împăcare cu Dumnezeu; că „El a adus păcatele noastre pe lemn”. În El este *rescumpărare*; că „pre ține va libera fiul, acela este liber în adevăr”. În El este *sfințire*; că „cel ce rămâne în El nu păcătuiește”. În El este *pace*; că cuvântul lui mărturiseste: „In mine aveți pace.” În el este *curățenie*; că „Sângele lui

Iisus Christos ne curățește de toate păcatele”. În El este *viață vecinică*; „Cel ce crede în El, are viață vecinică.” În El este *Char*; că „Charul și adevărul s’au dat prin Iisus Christos”. În El este *mărire*.

Credința vie, personală în Iisus este fericire, scăpare, mântuire. Credința este desfacere de lume și întoarcere către Dumnezeu; desfacere de păcat și întoarcere la curățenie; desfacere de viața vechiă și plantarea vichiă și plantarea vieții nouă. Deci sună: „De este cineva în Christos, este o creatură nouă; cele vechi au trecut, iacă, toate s’a făcut nouă.”

Acesta-i marele, unicul scop a toată instruirea, a toată învățătura la bătrâni și tînări. Aceasta-i scopul lucrului părinților și învățătorilor credincioși a școlii duminicală. Că nu totdeauna să ajunge, deja Pavel să exprimă, când spune, că Scriptura „poate îndrepta spre fericire”. Cu adevărul este ca și cu lumina. Tot acela soare, care topește ceara, învârtoșă tina pe drum. Tot aceea căldură sub care cresc plantele de leucit, desvoaltă buruieni veninoase. În casa lui Abraam devine un fiu ca Ismaelul neglijuit, iar celalalt ca Isaac cel pios. Unui copil îi este Evangelia un miros al vieții spre viață, celuiialt un miros al morții spre moarte, unuia o cauza spre fericire, celuiialt spre condamnare.

Dară aceea nu-i nici de cum treaba noastră. Problema noastră ca părinți și învățători a școlii duminicală stă din aceea, a aduce cuvântul cu multă rugăciune aproape inimilor copiilor și a aștepta pocăirea lor cu încredere, crezând și nădejduind.

Odinioară ajunse în mâinile unui predicator o biblie, care era a unui învățător a școlii duminicală. Când deschisă cartea, află el în lăuntru numele dela 17 copii, cari aparțineau clasei lui. La întrebare zise el, că este praxa lui, pentru fiecare după o altă a se ruga și din timp în timp a sorii fiecărui, deosebit câte o epis-

tolă. Câți din acestia cugetați voi, se vor pierde? Desigur nici unul!

Pocăința copiilor noștri, deplină, temeinică pocăință este cel dintâiu și cel din urmă scop a tot lucrul credincios, a toată instruirea tânărimii, și unde spre acest scop să învață, să roagă, să îndeamnă, să face în casa părintească și în școala duminicală —
Lucru cu scop știut.

Din Wge.

Rugăciunile sfinților.

(Cetește Apocalips 5, 1—9; 8, 1—4.)

Nimic nu supoartă mai puțin o publicațiune ca taina despre rugăciunile sfinților. Ea însăși trebuie să fie deja o rugăciune, ca să facem de ajuns tematei. Înaintea tronului luminat alui Dumnezeu stau cei 24 bătrâni, cei 12 reprezentanți a vechiului și cei 12 a noului așezământ.

Ce țin ei cu tot respectul în cupele de aur sub ochii bunului Dumnezeu?

Aceasta trebuie să fie cel mai bun suc a vieții spirituale, extractul pietății întregi.

Sunt ele avantajile câștigate ale geniilor aripate cu lumină, sunt oratori (vorbitori) încântători, poesii topoare de suflet din oarele cele mai sacre, fulgere de cugete, cari luminează cu raza lor întunericul unei vecinicie întregi?

Oh nu, nici când,

Ce lui Dumnezeu place, să fie sfânt!

Ele sunt rugăciunile sfinților sucul cel mai bun a toată viața spirituală și extractul pietății întregi.

„Nu-i iubirea cea curată,

Care 'n rugă s'arată?

Nu-i credința cea mai mare,

Care sporește 'n rugă?

Nu-i nedejdea cea mai bună,

Care 'n rugă-i răpită,

Peste câte sunt în lume

La-a Mielului tron să 'nalță? "

Sunt rugăciuni, care nu sunt în aceste cupe.

Toate rugăciunile prescrise, cari umplu cărți groase de rugăciune sau

au apărut altcum în oarecare prescrieri (rugăciunea adevărată nu suferă prescrieri), nu sunt în aceste cupe, nici rugăciuni, cari au „caracter oficios“.

Toate rugăciunile adevărate se nasc dintr'o strimtorare mare, puternică și sfântă, crește din o lipsă apăsătoare a propriului suflet; sunt totdeauna o învingere lăuntrică sau despre bună-tatea sau despre asprimea lui Dumnezeu.

Nu sunt în ele rugăciuni, cari să roagă numai, ca să se umplă pauzele în oarele de rugăciune; cari să roagă, pentru că alții nu să roagă, pentru că am voi ca acest frate sau aceea soră să cunoască ceva din ele. Toate acestea și deasemenea, rugăciuni tendențioase nu au loc în cupele evlaviei mai curată.

Rugăciunea este esclusiva relațiune a sufletului către Dumnezeu. Ce în rugăciune are altă relațiune, ruinează ființa rugăciunii.

Pentru aceea nu sunt rugăciuni în cupe, cu cari am voi să predicăm bunului Dumnezeu și oamenilor ceva. Ach, câte de toate să predică celui vecinic în rugăciune, el să se pocăiască odată — la părerea noastră.

Într'un cimiter (la o îngropăciune) să spun eu „numai o rugăciune“. Un frate mă sfătui, a mă ruga foarte lung și a spune toată predica mea în ea. Eu înse nu putui merge pe aceasta „cale diplomatică“ din o sfântă sfială de adevărata ființă a rugăciunii.

Sunt încă rugăciuni, din care sunt foarte puține în aceste cupe.

Destul de minunat, sunt acestea tocmai acelea rugăciuni, care sunt la noi mai adeseori: rugăciunile de masă, rugăciunile de dimineața și seara, rugăciunile la începutul și sfârșitul adunării.

De ce aceasta? Oare să nu ne rugăm la masă sau doară să părăsim rugăciunea noastră de dimineața și seara? Oh nu, Dumnezeu ne ferească de aceea! Că unile rugăciuni de masă, de dimineața și seara, de început și sfârșit totuși le-am văzut aici. Ele

unt deacelea, care nu numai pentru nodă s'au rugat, cari au avut o în-ărcinare mai înaltă, decât a fi păzi-ori a vârtuții creștinești. Să ne în-ămnăm: Și o rugăciune de masă ebue să fie născută din Duch, dacă re să ajungă cerul.

Sfânt este obiceiul rugăciunii, dară nu-i iertat să facă rugăciunea ca obicei; că așa o rugăciune este tot-auna o întâmplare neobicinuită a sufletului omeneșc.

Rugăciuni, care sunt întregi înlăun- de cari să revarsă cupele și um-*lu* sanctuarul de sus cu tânăia. *celea sunt rugăciunile vameșilor:* Dumnezeule, fii milos mie păcăto-*ului!*"

Într'o rugăciune adevărată de că-*re* sunt toate elementele rugăciunii *levărate*, inima cea smerită și sdro-*ită* și nainte de toate respectul de *toare*, acesta sufletul a toată religiunea *levărată*. Nu te-ai rugat tu încă așa, *treabă-te*, că oare început-ai cândva, *te ruga*. Rugăciunile păcătoșilor și *rugăciunile copiilor* sunt mărgăritările *de* aceste cupe. Oh puterea rugăciunei *de* copiilor! Nici o rugăciune nu e așa *ară* de condițiuni, așa tare de cre-*ștință*, așa neîndoielnică și caldă în *trebire*, așa înțeleaptă așa intimă.

Da, din gura copiilor și sugătorilor *de* ai întemeiat puterea.

Micuța Erna să roagă: „Bunule Dumnezeu, păzește pre tata și pre mama și pre unchiu și pre mătușă, *trebește* pre toți oamenii și pre mine *mai* mult! Noapte bună, bunule Dum-*nezeu!* Amin.“

Sau micul Walter: „Iubite Mântuito-*rule*, mama zice, că tu știi toate, *pentru* aceea am numai Amin de zis. *Salută* pre toți ingerii din purta mea!“

Oh fericit ești tu tată, și fericită ești tu, mamă, când auzi pre copiii *tăi* rugându-se astfel din propria în-*demnare!* Tu ai auzit clopotele veci-*nicei* din inimile copiilor.

Rugăciunile mamei, încă aparțin *conținutului* prețios a acestor cupe *de* aur.

„Tonul cel mai curat, ce pătrunde la cer,
Când o mamă să roagă pentru flul ei.“

Sunt înse rugăciuni deosebite ale mamei, când prin noptile cele lungi de fierbințeli mama vighiază lângă patul iubitului ei. Ea voiește prin rugă fierbinte a răpi cerului viața cea fugindă, și nu-i reusește.

Acuși să aruncă ea, nu cu strigăt selbatic, ci cu durere sfântă preste cadavrul micului ei. Cum apasă ea buzele pe fața cea galfădă — dară ea nu mai roșește; cum lasă ea să curgă lacrimile ei pe fruntea cea rece — dară nu să încălzește.

În rugăciune să luptă mama pă-*truzând* la obzicere dumnezească. Astfel purcede tânăia cea mai sfântă a rugăciunilor.

Astfel sunt toate rugăciunile, unde străbatem luptând și ne desfacem în luptă de un plan iubit, care stătea doară înainte împlinirii, și Dumnezeu ni-l cruciă; dela un teritor de lucru, unde am lăsat puterea nervilor și sângele inimei, cu care am fost cel mai intim crescuți la olaltă. În liniște voiam a petrece aici seara vieții. Dară îndeseară nu veni lumină, ci o furtună și desfăcu pre solul lui Dum-*nezeu* de pe brușul, pe care credea a avea drept de patrie. Cu brațul olog, cu sabia timpită și cu sufletul rănit trebue să-și caute bătrînul un teritor nou de lucrat. Rugându-se pătrunde el în luptă; dară aceasta pătrudere îl face cu ani mai bătrîn, sau s'o spunem mai bine, cu ani mai copt.

Așa o „pătrudere“ dumnezească sunt toate rugăciunile oamenilor sim-*plici* alui Iisus, cari singur merită nu-*mele* de „predicător“. Preoții lui Dumnezeu însăși să suie pe altar, spre a se jertfi. Aceasta-i rugăciune.

Învățat-am deci noi, cum și ce să ne rugăm? Nu, noi încă nu știm a ne ruga, cum să cuvine, ci însăși Du-*chul* sfânt mijlocește mai bine prin suspinuri ce nu să pot spune. (Rom. 8, 26.) Aceste suspinuri nespuse sunt tesaurele și secretele rugăciunii ade-*vărată*, echoul Aminului dumnezeesc în pieptul omului.

Sămnul vieții.

„Știu faptele tale, că ai nume că trăiești, dară mort ești.” Apocalips 3, 1.

Foarte multe ocațiuni religioase sunt pe pământ, cu deosebite denumiri și deosebite ceremonii; și a tuturor scop este acela, că să câștige fericirea vecinică pentru sufletele lor. Că toate aceste nu și vor ajunge scopul, e de sigur, că sfânta Scriptură o arată lămurit, că la fericire numai una cale conduce, calea vieții, care este strîmtă, și puțin umbilă pe ea, până-când calea conducătoare la pierzare este lătă și pe care mulți umblă. (Ev. Mateiu 7, 13—14.)

Așadară cel ce nu vrea să fie amăgit în aceasta privință, și nu vrea, ca sufletul său să ajungă la pierzare, acela să nu se îndestuleze cu aceea, că el e membrul unei corporațiuni religioasă, și că el are o religie bună, și astfel e el liniștit, că Domnul Iisus a spus-o în Evanghelie de tot înțeles, că cine nu se va naște de nou în împărăția lui Dumnezeu; fici de cum nu va intra într'însa.

Aceea ar întreba oarecine, că pe ce să poate cunoaște, că cine este de nou născut, și cine nu? Însă aceasta să poate ușor cunoaște; tocmai precum să poate deosebi întunericul de lumină, frigul de căldură; dulcele de amar, etc.

În fiecare om domitește un Duch puternic, sau Duchul lui Dumnezeu, sau Duchul Diavolului.

Oamenii cei ce nu sunt de nou născuți sunt în general sub puterea Duchului Diavolului, care îi conduce pe ei la toate faptele necurate; nedumnezeesti; precum petreciurile, desfrânările, înjurările, înșelăciunile, pismele, urale, trufiele, îngâmfarile, făloșiile, bețiile etc.

Omul cel nou-născut, pe care îl conduce Duchul lui Dumnezeu, a cunoscut pe lângă lumina Evangheliei toate aceste fapte necurate în sine, de care s'a înfiorat, văzând că pentru toate acestea vine mânia lui Dumi-

nezeu preste aceea, cari nu s'au întors din ele, și el urăște acestea din inimă și-și îndreaptă toată silința la aceea, ca să trăiască o viață liberă de păcat, în deplină iubire dumnezească. Astfel e omul născut din nou, el trăiește o viață nouă, pentru că Christos trăiește în el. Și viață numai acolo este, unde este Duchul lui Christos, iar unde nu este Duchul lui Christos, este moarte.

Care Duch trăiește în tine, iubite cetitor? Răspunde sincer la aceasta întrebare foarte importantă ție și lui Dumnezeu, în a căruia năinte vei avea să dai odată sama.

Cuvintele sus cetite au fost îndreptate către așa o adunare, care a fost numită după numele lui Christos, totuși aceea îi s'a spus, că numai nume are, că trăiește, dară în fapt e moartă. Aceasta e totuși foarte îngrozitoru, a muri! Cine ar dori aceasta, că aceea ce el mai mult iubeste, să moară. În câte locuri vedem, ce mari dureri de inimă a cauzat moartea în așa locuri, unde moare bărbatul, sau femeea, sau oarecare dintre copii, pe care l-au iubit foarte, doară moartea cea neîndurată l-a dus, și nu poate schimba starea nici plângere, nici durere, toate sunt târziu și nefolositoare. Tocmai așa va fi și în privința sufletului nostru, dacă acuma nu ne îngrăjăm de aceea, că oare trăim sufletește sau suntem morți, atât în privința noastră personală, cât și în privința adunării întregă; că cuvintele aici amintite au dat dovadă despre o adunare întregă.

Oare despre ce se poate cunoaște o adunare, că oare trăiește, sau e moartă? Să căutăm pildă, poate-se oare un om viu după corp cunoaște de cel mort? Desigur! Omul cel viu să mișcă, lucră, să silește o câștigă prin lucrul său cel de trebuință pentru viață. Așa și adunarea cea vie necontenit se mișcă, lucră, după îndrumarea Evangheliei, vestește păcătoșilor pierduți, mântuirea, nu numai predicatorul de pe amvon, ci

și fiecare membru a adunării, așa bărbații ca și femeile, tinerii ca și tină-
rile, fiecare între vrâstniciei lui, trebuie
ca cu serioșitate sfântă să depună
mărturisirea despre Mântuitorul lor.
Iar acărei adunare membri nu dau
în aceasta privință dovadă despre
aceea, că Christos trăiește în ei,
aceasta adunare este moartă. Mai
departe trebuie ca membri unei adu-
nare vie fără deosebire să lucreze între
olaltă, să se învețe unii pre alții, să
se îndemne, să se mustre prin fapte
dumnezească, că unde aceasta nu așa
să face, acolo nu este viață, ci
moarte.

Dacă într'o adunare este viața din
Christos, acolo se va descoperi, că
în care membru este viață, și în care nu
este, pre acela încep a-l lecui prin
îndemnare, și și prin mustrare, du-
păcum o pofteste lipsa, dăpoi dacă
cel spre viață să vindecă prin aceasta,
iar de nu se vindecă, atunci ca pre
cel mort, trebuie deosebit dintre cei-
lalți, că cel mort numai putoare răs-
pândește. Dară în care adunare nu
vedem pre cei bolnavi sufletește, și
nu ne silim ai vindeca, sau care sunt
deja morți, și aceia sunt suferiți ca
membri, în aceea adunare nu este
viață, aceea o moartă, pentru că Du-
chul lui Christos nu lucrează într'nsa.

Adunarea cea adevărată alui Chris-
tos e așa, ca familia cea sirguincioasă,
în care nu este minoren, ci fiecare
face ceva lucru, conform puterii și
înțelegerii sale, care este sămnel
vieții și a rânduielei bună.

Dară la lucru de regulă capul fa-
miliar învață pre membri familiei din-
tinăreța lor, căci pre care copil nu-l
învațăm la lucru de mic deja, acela va fi
în toată viața sa un înecjurător de
lucru. Dară nici nu stă lucrul în mâna
lui, că nu la învațat, nu s'a dedat
cu el.

Așa trebuie să fie și în adunarea
lui Christos fiecare membru după
putința lui să se dedee la lucru, ca
fiecăru să lucreze ceva în zidirea cor-
pului lui Christos. Că care adunare nu
să silește a ocupa pre membri ei cu

lucrurile cele sfinte, aceea nu are
viață, și dă ocașiune diavolului, ca
el să deo ocupaciune membrilor adu-
nării, și el e cuminte, pătit, el știe
că la cine ce fel de lucru să deo.
Tânărimeii îi dă cugetări ușurate,
simțăminte necurate în inimă, trufia,
că care să fie mai frumos îmbrăcat,
și încă multe asemenea acestora. Ce-
lor mai bătrini le dă iară alte lu-
căruri, ca fiecare să caute smânta ce-
lualalt, nu a lui, și dacă a descoperit
în oarecareva ceva slăbiciune,
aceea o dă apoi de știut la fiecare
membru, cu care are întâlnire, în
loc a o spune respectivului cu iubire,
și să se roage Domnului pentru el.

Pre alții iară îi folosește, ca să
caute sminte în predicător, atât în
vorbirea lui, cât și în viața și um-
blarea lui, și apoi dupăcum au aflat
acelea încep a ațita focul urăi între
membri, în loc ca în șirul mai de
nainte ar face lui de cunoscut slă-
biciunea sa și s'ar ruga pentru el.
Și așa mai departe nenumărate ocu-
paciuni dă el aceloră, care și dacă
sunt membri unei adunări creștine,
dară nu să ocupă cu faptele potri-
vite creștinului. El află ocupaciuni
atât pentru bărbați, cât și pentru
femei, atât pentru tineri, cât și pen-
tru tinăre.

Acuma deci carcă-te pre tine, iu-
bite suflete, acărui servy ești, a Dom-
nului, sau a Diavolului; și până nu-
i târziu te silește a servi Domnului
tău, care vrea să te cînstească cu o
viață nouă și sfântă. Dară dacă ace-
astă nu o primești dela El, și nu
trăești conform aceea, precum El
te învață în sfântul său cuvânt,
atunci desigur că ești fiul pierzării,
și dacă ești membrul adunării, dară
nu ești părtaș a Duchului sfinților,
care nu pentru aceea își defășură cu-
vântul său, ca tu să-l folosești după
pornirea inimei tale înrăutățită, ca o
armă, cu care să omori pre alții, ci
ca s'o folosești contra ta, ca prin
aceea să omori în tine omul cel ve-
chii, și ca să trăești o viață nouă.

Și voi frați, premergători a adu-

nărilor cetiți cuvintele sus citate ale Scripturii așa, ca și când ar sta acolo scris numele adunării voastre, și nu a aceleia din Sardes.

Și cereți timeinic starea adunărilor voastre, că oare vii sunt ele ori ba. Și dacă vedeți și vă convingeți, că viața trupească s'a imputernicit asupra vieții sufletești, îngroziți-vă și faceți toate, câte numai puteți face; rugați-vă Domnului, ca se vă dea înțelepciune, pricepere, putere, că să se schimbe starea prin activitatea voastră mijlocitoare. Că dacă voi nu faceți cele posibile și nu ocupați pre membri adunărilor, și nu vigiliați asupra lor ca păstori sufletești, atunci Domnul va vărsa preste voi mânia sa, ca preste servi netrebnici; pentru că dela voi nu numai aceea să cere, ca să predicați în adunare, că afară de aceasta încă mai aveți foarte mult de lucru. Și ca să vă deșteptați spre știrea datorinții voastre, ar fi de lipsă dacă v'ați aduna adeseori mai mulți la oaltă, unde v'ați edifica unii pre alții, v'ați învăța și a-ți vorbi, v'ați sfătui, cum ați putea sta în contra diferitelor curse ale Diavolului, prin cari face multă pagubă cauzelor împărăției lui Dumnezeu.

Cel mai mare și mai adevărat sămna a vieții din Christos în aceea să descopere, dacă cu iubire neegoistică, nefățărită ne iubim unii pre alții, și nu numai pre aceia, cari ne iubesc ore noi, ci și pre aceia, cari ne urăsc pre noi și ne doresc nouă rău. Dacă noi cătră aceștia nu știm vorbi cu prietenie, nu ne rugăm pentru ei, dacă nu le putem ierta din inimă faptele lor, așa ca să nu le nici amintim, atunci Christos nu trăiește în noi, nu-i Duchul lui în noi, ci a Diavolului, care pe aceasta cale pre mulți pocăiți i-a amăgit și i-a dus în iad; entru că care nu iubeste, acela urăște, iar celce urăște acela-i ucizător și nici un ucigaș nu are viață, dacă nu să pocăiește.

Dee-ne Domnul nouă multă înțelepciune, prin charul său, ca să scăpăm de cursa Diavolului, că să putem intra în viața vecinică.

DIN FĂURIE.

„Răutatea omului nici când n'am cunoscut-o cât de mare e!” strigă unul. Dară la aceasta respunse A. Vichler: „Da oare merită-se, aceasta a cunoaște?”

Aceea și noi am pune-o foarte la întrebare. Mai mult ar trebui să ne scuturăm cu mâinile și picioarele contra răutatea oamenilor și contra jonniciei și răutăței a ne lupta cu toată energia. Să vede și aude și așa multe lucrururi deja numai cu trecerea, că și aceasta atindere ușoară cum ne face să presimțim adâncimea sricăciunei morale și a scăpătării.

Unii au eugetat, că s'ar ținea de cultură, ca să fim orientați pe toate terenurile, și au cetit din asta cauză cărți dubioase și s'au ocupat cu o „artistică” foarte dobioasă. Întrucât ajunge pătania noastră, au făcut-o ei totdeauna spre paguba lor. Mai degrabă ne putem de zece ori spăla mâinile cu mult mai ușor, decât a îndepărta odată un cuget murdar din inimă.

Noi știm și despre așa unii, cari și-au ales traiul de noapte a orașelor mari pentru ștudia lor. Dară totodată știm noi și aceea, că ei preste aceasta și-au pierdut curățenia lor morală și acuși lăsară tot placut de lucrurile dumnezești de o parte. Ei s'au rătăcit departe dela turmă.

Este că n'ar trăbui nici în celalalt extrem să cădem și în bunăitatea ușuratică de crezut să ținem pre fiecare ca acela, care el să arată a fi. Creștinii încă ar trebui să poată deschide ochii ca să poată cerca duhurile. Nu e direct rusinător, că dojenirile de aceia, cari încearcă a folosi bunăitatea credincioșilor, nici nu vrea să înceteze? Trebuie totuși să fie o afacere bună! Și cum își pot așa unii amăgitori ride în pumni, că au putut ușor tunde oile cele pioase? Ceea ce cu durere s'a întâmplat ici-

coala cu unii, cari au crezut ușor aceloră înșelători și au avut pagube binișoare! iar după ce și-au făcut „norocul” pela unii și-au luat rămas bun dela toți și unii s’au dat către una taberă nouă, alții către alta, și apoi au vestit și vestesc, că ei acum au aflat adevărul, iar noi suntem pe cale rătăcită. Firește că ei ne-au lăsat în rătăcire cu omenia și frățietatea lor mincinoasă până au scos de ei dereau, adevărat dela unii banii suptători, dela alții garanța la „vechisla” pe „plătesc eu frate!”, iar apoi o iuară la sănătoasă, și bietul garant căpătă numele de „chizeș—fișez”, și primitorul banilor se duse, să norocască și pre alții, sau să făcură „apostoli” vreunei religie potrivnică statului lui Dumnezeu, precum sunt Sămbătarii, Milenarii etc., cari cutreeră adunările noastre, ca să-și facă proșeliți, iar după ce i-au dobândit, — pre unii —, au făcut din ei fii ai ghetzei. (Matei 23, 15.) Dacă noi nu putem altcum ajunge la cauză, atunci ar trebui întrebati așa unii, cari se îmbulzesc, după scrierile lor, în cazul nostru după biletul membral. Să nu fim nici de cum așa fricoși, că ei vor muri de foame, dacă noi nu le dăm nimica. Tocmai acești îmbulzitori nu mor nici de cum de foame. În loc la asta să ne îndurăm mai bine de săracii cei sfioși, la cari într-zelevar le-ar fi mai bine servit prin acele sume, cari să scot anual din buzunarele credincioșilor prin amăgitori.

Apoi însă să cunoaștem noi în fiecare, care să află pe cale rea, o problemă misionară, ca să-i dojenim cu serioșitate și să-i ajutăm, a părăsi treaba lor cea rea sau stricată și să se întoarcă către viață dumnezească.

* * *

„Fii D-ta orator!”
Cine n’ar cunoaște acest anunț strigător, care ni-l aduc gazetele din nou și din nou la arătare!
Dară noi am recomanda cetitorilor nostri: „Fii D-ta orator!”

E totuși cu mult mai plăcut, a avea cu cineva atindere, care știe a se exprima clar și precize, decât cu cineva, care gângăvește în jurul vorbelor și propozițiilor și cu aceea mai iute întuneacă un lucru decât îl lămurește. Cine e dibaciu în vorbire, desigur totdeauna va birui pre celalalt, și dacă minton ar avea acela cu limba grea dreptul pe partea sa.

Nu mai în alegerea școlii am voi noi să facem câteva propuneri. Aceea firmă cu reclamele strigătoare nu o cunoaștem noi. Noi dară nu putem nimic în contra și nici nu voim a spune ceva pentru ea, pentru că noi cunoaștem o cu mult mai bună școală. Valoarea școlii care am recomanda-o noi, ne sări curând dintr’odată vioi naintea sufletului, când am auzit pe un frate simplu la o ocașiune singulară așa de frumos rugându-se, că ni să încălzi inima la aceea. Era tocmai prețios, a auzi, din ce punct nalt de vedere privi acela frate cauza și cu cât de cu căldură și pătrunzător la inimă și pe lângă aceasta așa copilărește și cu simplă incredere prezentă el cauza înaintea Domnului. Când l-am auzit pre acela și ne rugam cu el, dintr’odată ne veni gândul naintea sufletului: „Fii D-ta orator, precând te faci un rugător!” Aceasta ar fi o metodă nouă, despre care școala de mai sus probabil nimic nu știe. Pentru aceea voim noi a scoate la iveală cele trei favoruri, cari în mod deosebit recomandă aceasta școală de rugăciune.

Mai întâi învățăm a vorbi liber. Rugătorul nu are înaintea sa nici un concept, de care să se țină cu frică, ci mai mult raportă el propozițiune după propozițiune înaintea Domnului său, dupăcum tocmai e mișcat sufletul său.

A doua, învățăm, a ne exprima românește. Oare nu-i un lucru memorabil, că rugătorii nu folosesc sau foarte puține cuvinte streine folosesc, când vorbesc cu Dumnezeu? Acesta e dară privilegiul școlii de rugăci-

une: că noi ar trebui totdeauna să avem fala, a ne ști exprima în limba noastră frumoasă. Cel ce are a se întinde după vorbe străine dovedește cu aceea, că încă nu stăpânește limba sa maternă. Limba noastră e foarte bogată de vorbe. Pe lângă aceasta am observat, că oameni de tot simpli s'au folosit de o edificare bună a propozițiilor și de un mod ales de exprimare în limba lor.

A treia învățăm, a ne folosi de o minută căldură în exprimare. Cea domnițoare, pretinzătoare, cerbicasă, pier. Învățăm, a ne convinge și a pune obiectul său într'o lumină, care pre ceilalți trebuie să-i iee fără de voia prinși.

Acestei școală i-am da noi încă dreptul întințității pe lângă alta, adecă a oarei adunării închisă. Noi credem, a fi observat în adunările noastre și într'asta o diferență. Mulți, cari au învățat vorbirea în oarele închise, ne-au plăcut mai puțin ca așa unii, cari au învățat vorbirea în oarele de rugăciune.

Cine are voie, a exprima cugetele sale în mod plăcut, probeze odată cu aceasta metodă, și el va afla curând, că noi nu suntem așa de tot în nedrept.

Da, fraților, învățați și vă deprindeți cu sîrgu nță în aceasta metodă, ba artistică a rugăciunii, și veți vedea, că veți avea mai multă bucurie, mai multă pace în inimă și în adunare, mai multă iubire către Dumnezeu și lucrul său. Veți vedea mai mult scădintele proprii și veți căuta a fi cât de aproape de Dumnezeu, și-i veți fi mai plăcuți și la oameni nu de scandal, ci ca o binecuvântare. Așa-i, că e frumos și bine a fi un orator (vorbitor, predicător), care vorbește în cămara sa ascunsă de-rugăciune? Probează-o, a fi orator!

MISSIUNE.

* **Botez în com. Magyarád.** Venim a aduce la cunoștință fraților nostri o zi de bucurie, care o am avut Du-

minecă în 15 Iunie n., adecă în ziua de Rusalii. Așa o bucurie în puțin locuri o mai fi fost, că de tot mulți frați au luat parte, dar încă poporul nici nu voia să calce pragul adunării. Domnul nostru Iisus și Părintele nostru să fie laudat, că la toate cererile noastre ne-a ascultat: că ne-a însoțit chorul din Seleus condus de fr. (G. Medrea și chorul de muzică din Tornova-Kurtakér condus de fr. Vilmos, și așa luând strada principală cu cântări și cu trîmbițe de-a lungul satului, era strada din gard în gard plină de popor, nu numai din loc, ci și din comunele vecine, care încă n'a mai văzut așa lucru.

Actul botezului s'a ținut de iubitul frate bătrîn Cornea, după care a tălmăcit fr. Vilmos. Botezații au fost 44 de suflete; adecă din loc 8, din Kovászi 11, din Világos 3, din Pankota 5, din Aranyág 8, din Erdős-kerek 1, Muszka 3 și din Galsa 5. Noi și rugăm pre înduratul Dumnezeu, ca preste plantele decurând plantate să reverse ploua binecuvântării sale, ca să crească spre mărirea și cinstea lui și să aducă roada bogată și folositoare.

După botez a urmat împărțirea cinei Domnului, care s'a ținut prin fr. nostru iubit Pavel Purdi lângă apă, că era un loc frumos între dealuri. Vorbire sa ținut de mai mulți frați. La care eu și zic, că încă așa mulțime de tot mare nu s'a mai pomenit, și fr. Cornea s'a minunat, deși el e învățat a vede de multe ori mulțimea oamenilor la botezuri. Cu toate acestea a fost și o mare liniște, că mulțimea s'a suit pe coastele dealurilor, de unde fiecare, cu mic cu mare puteau vedea lucrul. Rog pe milostivul nostru Părinte și Domnul nostru Iisus, ca să deo o privire în inima fiecăruia, ca să nu se întoarcă macăr nici cel mai slab fără de binecuvântarea lui, decăt să se întoarcă dela desertăciune și să servească lui Dumnezeu cu credință.

* **Botez în Somály.** Cu ajutorul Domnului în Iunie 16 n., am avut

botez în Sumal, la care s'au adunat mulți frați din prejur. La 2 oare după amiază am plecat cu un număr mare la Bărcău la apă. Primarul comunei fiind mare vrăjmaș poporului lui Dumnezeu, a îndemnat pre care a putut, să ne stee drumul și să nu ne lese mai departe. Aceștia au stat cruciș peste drum, dară nu au făcut nimic, pentru că frații i-au încunjeurat. Ei au rămas până am trecut toți, după aceea s'au luat după noi strigând și chiuind. Înainte așteptat primarul cu altă ceată de popor, care, când am ajuns la ei, îndată ne-a oprit în loc și ne-a întrebat unde ni dreptul, ne-au prins și au strigat către săteni: prindeți! Mai întâi au prins pre un frate cu numele Avram Duca din Alsóvalkó, l-au prins cam 10—12 inși câți au încăput la el, ca să-l tragă jos. Odată l-au oborit pe un genunche, dară odată s'a sculat cu vro 6—7 în spate, Primarul striga neincetat: Dați pe el, scoateți-ii ochii? Trageți-l în ceva ocol! Dară Domnul i-a dat putere, că nu l-au putut trage.

Acolo nu s'a putut ținea botezul, el ani mers în comuna Berettyószéplak; acolo s'a ținut prin fr. I. Tirban. Noii botezați au fost 37, la care în mare bucurie am luat parte. Frații din loc ne-au primit în adunarea lor, spre a lua parte la masa Domnului și la introducerea celor nou botezați.

Dee Domnul, ca plantele care s'au plântat în grădina lui, să aducă fructe bineplăcute spre mărirea lui Amin.

Un participant.

Fapta primarului e sub cercare.

* **Botez în Perecsen.** În Iunie 29-lea am avut botez în Perecei, unde s'au adunat mulți frați din jur cu frații unguri. Aici am avut foarte mare bucurie în Dumnul. Actul botezului a fost ținut de fr. Tirban, la care am avut mare bucurie, că de și era plouă multă, dară când s'a început serviciul, adecă lucrul Domnului, a stat vremea, până s'a sfârșit serviciul.

Noii botezați au fost 25 suflete. Dee Domnul, ca plantele decurând plantate în grădina sa, să aducă fructe bune și bineplăcute Domnului Amin.

Un participant.

* **Deschidere de adunare în Bozod.** Prin ajutorul bunului Dumnezeu a putut frații din Bodești serba o zi însămnată a bucuriei în ziua de Sf. Petru (Iulie 12 șt. n.), precând au predat capela cea frumoasă în fruntea satului destinării ei. Nainte cu 12 ani a fost încă aici o deschidere de adunare, când numai 4 inși frați, au luat pe sine aceea sarcină și au zidit aceea casă pe vatra unuia dintre ei. Dară de atunci trecând vremea și cu vremea și ei înmulțindu-să, s'a dovedit în anii din ură aceea casă ca prea mică. Apoi să puseră la socoată și iacă rezultatul: O casă frumoasă, largă, împodobită. afară de celelalte, cu chor larg; toate acestea au fost rezultatul bunei socoteli, firește că la aceasta le trebuia, mai ales celor ce stau nainte, multă iubire, înțelegere, tăgăduire de propria părere, toate, și în toate să fie una. Și ce minunat să adeverește în așa loc Psalm 133! Pe lângă socoteala în monete sunătoare trebuia să socotească ei și cu darea de ajutor cu mânilor, adecă noi credem, că ei nici de aceasta nu s'au ferit, deoarece între ei sunt mai mulți măiestri, cari au lucrat tot felul de lucru de lemn și nu le-a părut rău de vreme — și aceea să vede pe lucrul cel frumos —, nu au fi întrebat: cine ne plătește? că au știut: „plata voastră este bogată în cer“, și astfel deveni gata un lucru alcătuit, ca numele celui Preainalt să fie aici gloriificat.

În aceasta zi sus amintită s'au silit frații din apropiere și depărtare, ca să iee parte în bucuria fraților locului. Vestitorii ai cuvântului n'au lipsit, tot așa și choriști au fost din mai multe locuri și au cântat la olaltă. Apoi au mai fost și 2 choruri de muzică, unul din Roșia și unul din Buteeni. Acestea încă au raportat din

cântările cele frumoase ale Sionului când la olaltă când deosebi.

Frații din loc s'au bucurat și au căutat a îmbucura pe cei din depărtare ce celea ce puteau. Spre sfârșitul oarelor de dimineața ne-au îmbucurat 4 fetițe prin vorbiri frumoase, și după amiazazi tot așa ne-au îmbucurat alte 4 fetițe. Fraților streini paremi-se, cu nu le pare rău de calea obisitoare ce o făcură unii cu trăsorele, alți pe picioare.

Dee Domnul, ca în aceasta casă să se sălaşuiască pentru totdeauna pacea și înțelegerea frățească, ca încă multe suflete rătăcite să afle aici pe archiepiscopul și Mântuitorul sufletelor păcătoase, care vrea, ca toți oamenii să fie mântuiți și să cunoască adevărul.

Un participant

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Pentru Duminică în 3 August.

31. Plăgile Egiptului.

Psalm 105, 23—36.

Cuvânt de aur: „Cel ce se înalță, se va umili, și cel ce se umilește, se va înalța.“ Mateiu 23, 12.

Lecciónea noastră e probabil pentru aceea luată din cuvintele Psalmului, pentru că aici avem în puține cuvinte o consumare aceloră, ce ni se raportă pe larg în II. Moisi cap. 7—12. Deoarece lecciónea noastră nu să ține de rindul plăgilor, este de lipsă, a ceti capitolele citate de-amănuntul și a se face cunoscut cu conținutul lor. Noi încă nu voim numai cumva să ne sprijinim pe sunarea lecciónii și voim să cercăm plăgile egiptenilor în sirul regulat.

Aici vedem noi: 1. Moisi și Aaron, servii trimiși de Dumnezeu. (v. 23—27.) 2. Diferitele mijloace ale lui Dumnezeu, ca să facă planurile sale cunoscute servitoare oamenilor contrari. (v. 28—36.)

Întrebări: 1. Unde trebuia să se mute casa lui Israil? 2. Pre care bărbat îl trimise Dumnezeu mai înainte? 3. Ce a plănuit Dumnezeu cu aceasta venire în Egipt? 4. Cum le merse isrealiților în Egipt? 5. Din care cauză lăsa Dumnezeu a fi oi apăsați? 6. Pre cine-l trimise Domnul ca să scoată iarăși pre Israil? 7. Cum legitima Domnul pre servii săi înaintea lui Israil și alui Faraon? 8. Cum să arată Faraon către pretensiunea Domnului prin Moisi? 9. Prin ce îl sili Domnul la ascultare? 10 Cate plăgi venira preste Egipt? 11. Care deosebire era între egipteni și Israil? 12. Ce ne învață pre noi aceasta lecciónie cu mare seriozitate?

Duminică în 10 August.

32. Paștile.

II. Moisi 12. 21—31.

Cuvânt de aur: „Fiul omului nu a venit să 'i se servească, ci să servească, și a-și da viața sa rescumpărare pentru mulți.“ Mateiu 20. 28.

Israelul să iese ca popor alui Dumnezeu din Egipt spre Canaan, ca acolo să onoreze și să glorifice pre Domnul. Până acuma era un neam de selavi apăsați, dară acuma să devie o națiune liberă. Dară Faraon refuza, a lăsa cei mulți selavi să meargă. Ei îi făceau servicii bune și ieftine, de cari el nu voia să fie lipsit. Atunci cercetă Dumnezeu pre Faraon și pre poporul și țara lui cu plăgi grele. Faraon fu silit, a cunoaște pre Dumnezeu și puterea lui, dară el să opuse lui Dumnezeu și-și împietri inima. În strimtorarea unei plăgi era învoit, a lăsa pre Israil să meargă, dară îndată ce trecu plaga, iarăși nu făcu, ce a pretins Domnul dela el prin Moisi. Astfel veniră noia plăgi și Israel încă nu ajunsese liber. Înse Domnul ajunge la scop, și El are destulă vreme la aceea. A zecea plagă va scăpa pre Israil, ba, încă îl vor scoate cu mare grabă din țară. Dară când dreptatealui Dumnezeu trece pedepsind prin țară, atunci nici Israil nu-i fără de vină. Și Israil are păcate, care trebuie să le pedepsească dreptatea lui Dumnezeu, dacă păcatul nu să espiază, nu să acopere. Ca Israil să poată ieși liber Dumnezeu face înștițuini, care să-

scutească de pedeapsa amenințătoare. Dumnezeu așază paștile. Prin aceasta ocupă credința și ascultarea credinței locul decizător și definitiv. Cine într-aceasta să adeverește ca credincios, se scutește pre sine de pierzare.

Aici vedem noi: 1. Păstrarea lui Israil prin sânge. (v. 21—28.) 2. Stricăciunea Egiptului în uciderea celor întâi născuți. (v. 29—31.)

Intrebări: 1. Ce au ajuns cele nouă plăgi la Faraon? 2. Care plagă mai voi să aducă Domnul? 3. Pre cine ar fi mai trebuit să-l ajungă încă aceasta plagă după dreptatea lui Dumnezeu? 4. Cum căuta Domnul a păzi pe Israil de aceasta? 5. Ce era mai de lipsa spre mântuirea lui Israil? 6. Despre ce e mielul paștilor un simbol? 7. Când suntem noi scăpați de pierzarea veciniei? 8. Ce avem noi în Christos afară de sângele spărierii? 9. Ce s'a întâmplat pe la miezul nopții în Egipt? 10. Cum pătrună aceasta întâmplare pre Faraon și pre popor? 11. Ce să facă deci Israil îndată? 12. Ce învățăm noi din aceasta lecțiune?

Duminică în 17 August.

33. Trecerea prin marea roșie.

II. Moisi 14, 19—31.

Cuvânt de aur: „Până a nu mă chiâma ei, eu voi răspunde.” Isaia 60, 24.

Cu mare grabire au mânat egiptenii pre Isrealiți dela ei. Cu mare bucurie ieșau fiii lui Israil, că acuma avea sclavia lor un sfârșit, acuma erau ei un popor liber. Mai nainte merseră ei calea cea dreaptă spre Canaan. Însăși Domnul merse înaintea poporului și încă în simbolul unui stâlp de nuor, care le dădea ziua umbră și noaptea le lumina ca stâlp de foc. Dumnezeu e pentru poporul său de toate, câte 'i lipsesc dela El, umbră contra arșiței soarelui și lumina în întunec, mângăiere în întristare și putere în slăbiciune. Însă Domnul mai avu ceva deosebit în plan. El voia să se arate poporului său ca glorios și egiptenilor ca înfricoșat. Cugetul și purtarea lui Faraon să-i fie lui încă spre pierzare și nimicire, precând Israil să priivească scăparea sa în modul cel mai

măreț. Așa porunci Domnul lui Moisi a conduce poporul pe o cale foarte memorabilă. Ei trebuiau să iee o cale rătăcită și aduse mulțimea poporului între munți înalți direct spre marea roșie. Când Faraon să reculese din aceea noapte înfricoșată și și sfătuitoarii săi uitară în câțva jalea, le păru la toți rău, că lăsară pre Israil să meargă, că acuma au încetat toate serviciile de sclavie a acestui popor. Și când acuma să făcu lui Faraon cunoscut, pe care cale merse Israil, atunci se trezi în el dorința, a avea pre Israil și mai departe ca popor subjugat. Așadar el porunci, ca poporul să se urmeze, a urmări pre Israil, ca să-l aducă napoi cu sila. Prin aceasta fu poporul Israil într'o de tot groaznică situație adus. Poporul era pe o cale scorburoasă, pe a cărei amândouă laturi munți înalți și prăpăstoși, înaintea lui marea roșie și napoia sa puterea Egiptului. Nu-i minune, când Israel să temu foarte, că aici să păru a nu fi cu puțință scăpare, ci numai pierzare și nimicire, moartea sigură naintea ochilor. Că poporul în aceasta situație către Domnul strigă, era bine, numai n'ar fi trebuit să murmure contra conducătorului său, dară și aceasta să poate înțelege din situația cea înfricoșată. Moisi mângăie și încurajază poporul, deși și el necontentit strigă către Domnul. Dară rugăciunii serioase trebuie să-i și urmeze fapta decisă și pentru aceea zice Domnul către Moisi: „Pentru ce strigi tu către mine? Spune fiilor lui Israil, ca să meargă!” (v. 15.) Dară oare nu era aceasta o mergere direct în moarte? Desigur, dacă n'ar fi fost Domnul, care făcu cale poporului și care poate și apele preface în loc uscat.

Aici vedem noi: 1. Cum conduce Domnul pre poporul său sigur. (v. 19—22.) 2. Cum merg vrăjmașii lui Dumnezeu în nimicirea sigură. (v. 23—31.)

Intrebări: 1. Unde merseră fi lui Israil din Egipt? 2. În ce mod conduse Domnul poporul său? 3. Care cale să meargă poporul? 4. Ce spuse Faraon și servii săi la aceasta? 5. În ce situație ajunse Israil prin urmărirea

egiptenilor? 6. Ce porunci Domnul lui Moisi? 7. Cum putu Israil numai înainta? 8. Ce împedează Domnul prin stâlpii de nor? 9. Unde merseră și egiptenii? 10. Cum o pățira ei deci? 11. Ce învățăm noi din aceasta lecțiune?

Duminecă în 24 August.

34. Pânea din cer.

II. Moisi 16, 1—15.

Cuvânt de aur: „Iar Iisus le zise: Eu sunt pânea vieții.” Ioan 6, 35,

După ce aduse Dumnul poporul său prin marea roșie și vrăjmașii își aflară pierzarea, îl conduse prin pustiu spre scopul său, spre Canaan. Dară o cale de pustiu, e o cale cu greutate. Încă nici corpul nu ajunge la aceasta totdeauna bine la socoteala sa. Așa ipseși lui Israil curând apa, și când află în sfârșit apă, era amară și nu o puteau bea. Aici înse ar fi trebuit să știe Israil, că aceasta împrejurime era o noua ocasiune pentru Dumnezeu, a ajuta minunat. Dară în loc a aștepta ajutorul lui Dumnezeu, a început a murmura contra lui Moisi și a-l năcăji prin neîndestularea lor. Așa o fac și mulți credincioși. Și calea cea nouă a credinței e de multe ori ca o cale de pustiu, „bulgăroasă și cu spini”. Acuma încă nu vine trupul la socoteala sa. Sunt multe abzieri de sine de exerciat. Cât de trist e, dacă noi și atunci, în loc a aștepta pre Domnul, murmurăm contra servilor săi, și dăm loc neîndetulării noastre! Inse Domnul știe și pentru apă a se îngriji; El poate și apa cea amară îndulci. De am avea noi totdeauna crucea lui Christos înaintea ochilor, cum s’ar schimba multe ape amare în dulci. După stațiunea Mara urmă acuma pajistea cea plăcută Elim. Aici aveau umbră și apă, un loc a recreării dulce și de întărire înouită. Inse acuși era cauză nouă spre murmur.

Aici vedem noi; 1. Plângerea poporului după carne și pâne. (v. 2—10.) 2. Darul Domnului la poporul său plângător. (v. 11—15.)

Întrebări: 1. Unde ajunsese poporul dela mare roșie? 2. În ce mod alina Dumnezeu setea poporului? 3. De ce duceau ei apoi lipsă? 4. Contra la cine murmură deci poporul? 5. Cum vorbea acuma despre Egipt? 6. Ce uitara ei deja? 7. Ce făgădui Dumnezeu la popor prin Moisi? 8. Cum dadu El poporului carnea făgăduita? 9. În ce mod dadu El acuma poporului pâne? 10. Ce spuse Iisus odinioară despre aceasta mană? 11. De câte ori trebuiau să culeaga ei mană? 12. Cum o pățira cei neascultători? 13. Ce voim noi să învățăm din aceasta lecțiune?

Duminecă în 31 August.

35. Israil la muntele Sinai.

II. Moisi 10, 1—6; 16, 21.

Cuvânt de aur: „Drept aceea primind o împărăție neclătită să avem char, prin care putem servi lui Dumnezeu cu plăcere, cu temere și cu sfilă.” Ebrei 12, 28.

După ce lăsară fiii lui Israil locul cel plăcut în Elim, unde le plăcea foarte bine și ajunseră în pustiu Sin, îi aflăm din nou murmurând. Așa o fac de multe ori creștinii de astăzi. Ce bune și plăcute le primese ei fără a mulțami pentru ele; dară dacă ajung în oarecare greutate, întristare sau năcaș, îndată sunt ei gata a murmura. Ei uitară, că Dumnezeu care i-a purtat până acuma puternic, și acuma le poate da cele de trebuință, dară în loc a cugeta „că bun este Iehova”, își aduseră aminte de oalele lor fierbânde cu carne în Egipt și altele, ne mai gândind la apăsarea din tot acela loc. Dară Dumnezeu nu vine în confuzie, El are magazine bogate, și știe bine împărți pâne și carne și oculo, unde oamenii nu au nici o nedejde a află. După aceasta minune îi aflăm mergând mai departe până ajunseră de tăbăriră în Refedim, unde din nou murmurară pentru apă. Aici căpătară apă bogată dintr’o piatră, care o lovi Moisi din porunca lui Dumnezeu, adecă aici e Meriba cea și în alt loc cunoscută. Apoi luptându-se cu Amelek și biruindu-l merseră mai departe până la muntele Sinai, despre care ne vorbesc lecțiunea de astăzi.

Aici vedem noi: 1. Tăbăriră la Sinai. (v. 1—6.) 2. Muntele fume-gând; nu vă apropiați. (v. 16—21).

Intrebări: 1. Unde ajunse Israel dela Elim? 2. Ce făcu el la Sinai? 3. Cine chema pe Moisi din munte? 4. Ce aminti Dumnezeu lui Moisi în privința poporului? 5. Ce făcuse Dumnezeu să facă din acest popor? 6. Unde duse Moisi pro popor? 7. Ce văzu poporul pe Sinai? 8. Ce se auzi de pe munte? 9. Unde luăm Dumnezeu pe Moisi acuma? 10. Ce spună Moisi Poporului? 11. Ce să învățăm noi din aceasta lecțiune?

Pentru Duminecă în 7 Septembrie.

36. Cele zece porunci.

II. Moisi 20, 1—11.

Cuvânt de aur: Luca 10, 27.

DIFERITE.

A cunoaște pre Christos.

„Dacă atâta vreme sunt eu voi și nu m'ai cunoscut, Filipe?”

Ce durere sinceră și imputare este în aceste cuvinte! Filip era de ani întregi lângă Învățătorul, a gustat prezența lui și a văzut mărirea și viața lui binecuvântată. El era martur curat a minunilor lui Iisus, așadar e firesc credința, că în așa lungă vreme ar fi trebuit să îl cunoască pre El. Și la toate aceste totuși întreabă Iisus: „Încă nu m'ai cunoscut, Filipe?”

Într'aceasta este un lucru foarte de învățat. Putem învăța aceea, că am putea fi vreme îndelungată lângă Christos, ba a petrece cu Christos, și cu toate acestea a nu-l cunoaște încă. A nu-l cunoaște pre El în înțelesul adevărat al cuvântului. Că aceea n'am putea zice, că Filip n'a fi cunoscut pre Iisus. Dară nu! El cunoscu pre Iisus ca om, ca un bărbat de caracter curat ca cristalul, dară preste aceste cunoștințe supraficiale nu dorea el; mai bine nu voia să cunoască pre Iisus. N'a cunoscut pre Iisus așa, ca întru care mesaj Părintele s'a înfățișat. Nici

când n'a văzut raza măririi lui Dumnezeu ieșind din viața lui binecuvântată. Dacă inse nu primim pre Iisus, ca personificarea mării Părintelui, atunci ori cât de frumos, de înțelept sau drept l-am ținea, de altcum tot numai aceea însămnă, că încă nu-l cunoaștem pre El. Dacă lăsăm dumnezeirea lui Christos neobservată, aceea atâta însemnează, că preste lucrul cel mai important am privit cu superficialitate.

Să poate că cunoaștem pe deplin istoria vieții lui Iisus, minunile lui le-am ști de-a rostul și tot nu l-am putea pre el cunoaște, ca pre Mântuitorul nostru personal, care ne scapă de păcat și ne ajută în vremea de lipsă. Astfel de cunoștințe nu ajung nimic, dacă nu conduc acolo, ca pre Iisus, ca Mântuitorul, Domnul și unicul prietin să-l cunoaștem. Cunoștințele supraficiale sunt pentru lume, dară pățaniile sufletesti nu din cărți, ci prin relațiunea personală cu Iisus o putem câștiga.

E foarte dureros și trist lucru acela, că învățăceii încă n'au cunoscut încă pre Fiul lui Dumnezeu după atâta vreme îndelungată, cu toate că mărirea lui Dumnezeu într'atâta străbătea ființa lui omenească. Dară oare nu stă și la noi astfel treaba? Iubirea lui Dumnezeu e de multe ori lângă noi, ne încunjură cu mila lui nemărginită și de câte ori nu-l cunoaștem noi pre El! Oh de ar fi rugăciunea noastră de acuma nainte: „Doamne, îngăduie-mi, ca să te cunosc!”

Eu sunt, Iisuse.

O fată tinăra era deșteptată și avea dorința a veni la Iisus. Înaintea unei adunări merse ea la conducătorul adunării și să rugă: „Vă rog, rugați-vă pentru mine în seara asta; dară nu numiți numele meu.”

Cererea ei fu implinită, să făcu rugăciunea pentru ea: „Oh Doamne, aici este o fată tinăra, care nu vrea să fie numită, dară tu o cunoști, mântuie sufletul ei, te rugăm!”

În liniștea ce urmă apoi să auzi deodată în unul din șirele de napoi un glas fricos zicând: „Eu sunt, Domne Iisuse, eu sunt!”

Da, aceea este, de unde vine; spune-o clar și lămurit: „Eu sunt, oh Iisuse, care trebuie să fie mântuit.”

Despre Presidentul Wilson.

Despre Dr. Woodrow Wilson, noul president a Statelor unite, comunică Dr. John Mc. Dowell în Newyork, care a studiat la alaltă pr Dr. Wilson în universitatea Princeton. La cererea de rugăciune a studenților a „Societății Filadelfia” s'a putut socoti hotărât la prezența unuia, și acesta era Dr. Wilson. În Dumineci după amiază il puteau de regulă afla cu o mulțime de tînări pe genunchi în rugăciune pentru Universitate. Dr. Wilson să ruga cu glas, și el nu o ținu nici cum de rușine, a fi aflat pe genunchi și cunoscut ca un bărbat a rugăciunii. Sunt sute de bărbați în aceasta țară, cari au ingenunchiat împreună în Princeton cu noul prezident a Statelor unite la rugăciune.

Ce o mărturisire frumoasă despre un cărmuitor a unei țară atât de bogată și puternică! Oh de ar da bunul Dumnezeu cât de mulți bărbați asemenea mari înaintea lui Dumnezeu, cari să se roage pentru binele țării și supușilor lor în toate țările Europene. Nu e rușine, cum o zic mulți, a te ruga lui Dumnezeu, fratele meu. Folosește rugăciunea din inimă și vei vedea, că nu va fi zădarnică.

John Pierpont Morgan.

În 31 Martie muri în Roma unul din cei mai mari bogați ai Americii, de care să spune, că el ar lăsa o moșie de peste 40 miliarde cor. în urma sa. El era marele rege a ferului, regele corabiilor și regele banilor. De trustul său să ținea și vaporul White-Star-Line „Titanic” care să cufundă în anul trecut. Germania nu i-a fost necunoscută. El a studiat în Göttingen. Deoarece el suferea foarte de neurastenie

(slăbiciune de nervi), căută ușureală în țările calde Egiptul și Italia. Însu suferințele lui să făcură mai rău în 30 Martie. El fu într'atata iritat, că căpătă atacuri de turbare, toate obiectele le spârgea, strigă cu glas și nu numai către servii săi, ci și către familia sa era turbat. Că cum stătea el către Dumnezeu, încă nu am putut vedea din toate raporturile gazetelor. În tot cazul ar trebui ca aceia oameni, cari să uită la acești oameni cu pismă, să și-o lase spus din nou prin acest caz de moarte, că nici bărbatul cel mai bogat nu poate trece pe din înaintea morții și că el cu toate puterile sale trebuie să se țină de pământ, dacă n'a făcut mai înainte pace cu Dumnezeu. Aici n'ajută nici miliarde nimic, și dacă îi reuși, a mijloci audiențe la regi și la Papa, totuși nu erau miliardele lui în stare, a-i recumpăra pacea cu Dumnezeu. Bietul om! Dară tu cum stai? Ai tu pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Christos? Atunci ești mai bogat, decât ori care bogat a lumii, și de n'ai avea, cu ce te îmbrăca.

PUBLICĂRI.

Ce cărți să pot căpăta.

„Cântările Sionului” în pânză cor. 1.60, în piele 2.70, în legătură fină și aurita 4 cor.

Noutate! Cartea de note în legătură simplă 7 cor., în legătură fină 9 cor. în piele 14 cor., cu 343 cântări (în scurt va fi gata).

„Razele Aurorii” apare pe fiecare lună numai odată.

Biblii, testament, tăblii de părete etc. etc. să pot căpăta la depositul nostru în Budapesta, VII., Hársfa-u. 33. și la V. Berbecar, Kőrösbökeny.

Redactor responsabil :

VASILIU BERBECAR.